

Τότε ἐκεῖνος μετὰ δειλίας ἀνεκφράστου τοῖς ἐζή-
τησε νὰ τοῦ δώσουν τὴν παρηγοριὰ νὰ τὸν θάψῃ
αὐτὸς ὅπως τοῦ πρέπει τὸν πατέρα τους, ποῦ ὁ, τι
κι' ἂν ἔχη σ' αὐτὸν τὸ χρεωστοῦσε.

Ἄλλ' εἶχε ἤδη ἀναθέσει τὴν περὶ τούτου φρον-
τιδα εἰς τὸν ἐπιστάτην ὁ διευθυντὴς τοῦ Λυκείου
τοῦ Φαίδωνος ἐκτελῶν προηγουμένην ἐντολὴν τοῦ
λοχαγοῦ Βράγχα ἐπὶ τῇ προόψει τῆς ἐνδεχομένης
ταύτης καταστροφῆς, τὴν ὁποίαν ὁ ἀπὸν ἐκεῖνος
φίλος δὲν ἔκρινεν ἀπίθανον.

Ἡ ἀποποίησης αὐτὴ ἐπέτεινε τὴν θλίψιν τοῦ ζέ-
νου, ὅστις δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παρὰ-
κλησίαν του· ἀλλὰ καθήσας παρὰ τοὺς πόδας τοῦ
νεκροῦ ἔκλαιεν ἐν σιγῇ.

[Ἔπεται συνέχεια]

EMMANOYHΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

Ἡ ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

Ἄμα νυχτώσει ἔφεξε γιὰ τ' ἄγριο νυχτοπούλι
Ποῦ ἔχει μεμβράνες γιὰ φτερά καὶ τρίχες γιὰ πουπούλι.
Μέσ' ἀπ' τὲς βαθιές του τὲς σπηλιές ξεβγαίνει ν' ἀρμενίσῃ.
Χωρὶς ἀπάνου σὲ δεντρὶ ποτέ του νὰ καθίσῃ.

Φέρνει ὄλο γύρους καὶ χτυπᾷ τ' ἀγκιστροτά φτερά του,
Πότε ψηλὰ πηγαινόντας καὶ πότε κάτω κάτω·
Καὶ μοιάζει πλάνητα τυφλὸ ποῦ ἐμπρὸς ὀπίσω τρέχει·
Γιατ' εἶδε ξάφνου λίγο φῶς, κι' ἀναστασμὸ δὲν ἔχει.

Μὲ φρίκη ὄλοι τὸ φεύγουνε, μὲ φόβο τὸ κυτᾶνε
Γιατὶ σ' ἀνθρώπου τὰ μαλλιά τὰ νύχια του κολλᾶνε.
Μ' ἂν μὲς σὲ σπίτι ποτέ μὴ δὲν ἔχει πιά ἐλπίδα...
Ἔφασε ἡ ὥρα του ἡ στερνή!.. Καυμένη νυχτερίδα!

Β. Γ. ΣΤΕΦΕΛΙΔΗΣ

ΧΑΛΑΣΕ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐπισημότερα οἰκογενειακὰ συμβου-
λια, εἰς τὰ ὁποῖα ἔτυχε νὰ εἶνε πρόεδρος ἡ κ. Ζωή-
τσα, εἶνε καὶ τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εἰσαχθῇ ὁ
ἀναγνώστης.

Ἡ ἑκτακτος σπουδαιότης καὶ μεγάλη σημασία
τοῦ συμβουλίου, εἶνε καταφανεῖς (ἐκτός χιλίων ἄλ-
λων λεπτομερειῶν π. χ. τῆς ἀπουσίας τῶν παιδιῶν
καὶ τῆς κυριακάτικης γούνας, ἡ ὁποία μόνον εἰς
ἐκτάκτους περιστάσεις ἔβλεπε τὸ φῶς) καὶ ἀπὸ τὴν
παρουσίαν τοῦ κ. Παντελάκη—ἄδελφοῦ τοῦ μακα-
ρίτου συζύγου τῆς κ. Ζωήτσας.

— Ναί. . . ἔλεγε συμπεραίνουσα καὶ ἐπιλέγουσα
μετὰ τριῶρον περίκλησιον δημηγορίαν· μόνη εἶμαι!
τὸ παιδί μου δὲν τὸ ἔχω γιὰ πέταμα. Ἐνας ἄνδρας,
ὅταν δὲν εἶνε ἄξιος νὰ διατηρήσῃ τὸ σπίτι του μὲ
ἀξιοπρέπεια καὶ νὰ περισσέψῃ καὶ τίποτα γιὰ τὰ
γεράματα, δὲ λέγεται ἄνδρας. Κάθε φρόνιμη κο-
πέλα πρέπει νὰ τοὺς ἀποφεύγῃ· μάλιστα ὅταν ἔχη
καὶ τόση προίκα, σὰν τῆς Φωτεινίτσας μου· ποῦ
μπορεῖ νὰ πάρῃ τὸν καλλίτερο, χωρὶς συλλογῇ

πολλή, ἔτσι μὲ σφαλιχὰ μάτια. Λοιπὸν ἀφοῦ ὁ
Λάμπρος ξέπεσε καὶ ἀφοῦ στὴ ζωὴ του ἔκαμε καὶ
τόσαις τρέλλαις. . . .

— Θυμᾶσαι Ζωήτσα μου, ποῦ σηκώθηκε καὶ
πῆγε καὶ στὸν πόλεμο στὰ 78 ἐκεῖ κάτω. . . καὶ
χάλασε πάλε τὸ ἐμπόριό του καὶ γύρισε λαθωμένος,
μὰ πολὺ εὐχαριστημένος—γιατὶ ἔκαμε τὸ χρέος του;

— Ἀκατάστατος ἄνθρωπος μὲ κοντολογία καὶ
ἐγὼ βρίσκω, ποῦ δὲν εἶνε γιὰ τὴ Φωτεινίτσα μου.
Ἄν ὄλοι οἱ συγγενεῖς ἦσθε σύμφωνα! δηλ. ἂν θέλετε
τὸ καλὸ τῆς Φωφῶς μου, θ' ἀρέσετε τὸ σχέδιό μου:
νὰ διαλύσουμε ὅσα μπορούμε γρηγορώτερα αὐτὸν
τὸν ἀρραβῶνα, γιὰ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μιὰ εὐκαι-
ρία περιφρονη. . .

— Μὰ, θεῖα, ἂν τὸν ἀγαπᾷ. . . ἂν. . . ἐτόλ-
μησε νὰ ψιθυρίσῃ μιὰ φωνὴ ἀδύνατη, ἔτοιμη νὰ
σθεσθῇ, ὅπως εἶνε ἀδύναταις ὄλαις ἢ φωναῖς, ποῦ
μιλοῦνε γιὰ τὸν ἴσιο δρόμον (ἴσως γι' αὐτὸ καὶ δὲν
εὐρίσκουν ἠχώ).

— Ἀγαπᾷ!!!! ποῖος; καλὲ ποῖος; ἡ Φωτει-
νίτσα μου; ἡ Φωφῶ μου; ποῦ τὴν ἔδωκα τέτοια
ἀνατροφή, ποῦ εἶμαι βέβαιη, ὅπως σὲ βλέπω καὶ
μὲ βλέπετε, πῶς δὲ θ' ἀγαπήσῃ τὸν ἄντρα της,
παρὰ ὕστερα ἀπὸ τὰ στεφανώματα καὶ τοῦτο ἀκόμα
θὰ τὸ καλοσυλλογισθῇ;

— Καλὲ ἐγὼ δὲ ξέρω τὸ παιδί σου, Ζωήτσα
μου! μόνε μὴ συγχίζεσαι. Δὲν ξέρεις τὸ στόμα τῆς
Ἀνθούλας; ὁ, τι φτάζει λέγει.

— Λοιπὸν, τί λέτε;

— Βέβαια καὶ πρέπει νὰ χωρίσουνε. Ἐγὼ ἤθελα
νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἄμα ἡ φωτιά τὸν κατάστρεψε τὸν
Λάμπρο· μὰ πάλι συλλογίσθηκα «ἐκεῖνη γνωστικὴ
εἶνε καὶ τὰ πρεπούμενα τὰ ξέρε». Τώρα ἀφοῦ
ὑπάρχει ἡ μέση καὶ λόγος γιὰ καλὸ γαμπρό, θὰ
εἶνε ἀθεοφοβία νὰ τὸν χάσῃς μέσα ἀπὸ τὰ χέρια
σου. Ἡ τύχη δυὸ φοραῖς δὲ χαμογελάει.

— Ἀχ ὁ καυμένος ὁ Λάμπρος! ἡ ἀπελπισία
τὸν περιμένει! ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ἡ Ἀνθούλα,
μὲ κίνδυνον ν' ἀκούσῃ φιλιππικὸς τῆς κ. Ζωήτσας.

— Γιὰ νὰ σὲ πῶ!! μὴ μοιρολογᾷς ἀπάνου ποῦ
διορθώνουμε τὸ ριζικὸ τῆς κόρης μου! γιατί ἡ γρι-
νια πάντα σὲ κακὸ βγαίνει.

— Ὁ καυμένος ὁ Λάμπρος!!!

— Καυμένος! νὰ κάθεται! νὰ μιλῇ ὄλο γιὰ πο-
λέμους καὶ φρονικά!! ἀπ' αὐτὰ καὶ ἀπ' ἄλλα, κατὰ-
λαβα πῶς δὲν εἶνε γιὰ τὴ Φωφῶ μου καὶ ὕστερα
πειά, ποῦ κᾶνκε καὶ τὸ μαγαζί του καὶ κατεστρά-
φηκε, ἀποκρύωσε ἡ καρδιά μου. Τώρα, τί λέτε
ὄλοι σας; Στοῦ μακαρίτη τὸν τόπο, τοῦ λόγου σου
στέκεσαι κ. Παντελάκη καὶ ὁ, τι πῆξ ἐκεῖνο θὰ γείνη.

— Ἐγὼ τί νὰ πῶ, νύφη· ἐσύ, καλλίτερα ἀπὸ
πανεπιστήμιον τὰ λόγια τὰ βγάξεις ἀπ' τὸ στόμα
σου. Μονάχα ἓνα γράμμα νὰ φωνάξουμε τὸν παπᾶ
νὰ μᾶς κατασκευάσῃ καὶ μέσα νάχῃ τὸ γράμμα:
ποῦ τάχα τῆς τύχης δὲν ἦτανε αὐτὸ τὸ συγγέσιο
καὶ ἔμπορεῖ τὰ ἀστρικά τους νὰ μὴν ταιριάζανε καὶ
ὄλο στὸ χειρότερο ἢ δουλειά του πάγει· ἄς δοκι-
μάσῃ κι' ἄλλη τύχη ἴσως. . . .

— Αὐτὸ κύριε Παντελάκη δὲν τὸ παραδέχομαι.

— Γιατί, νύφη: ἠρώτησε σιγὰ σιγὰ ὁ κ. Παν-